

XXI

В сумрака след слънчевия залез лампите по сградите около популярния парк и място за разходки на времевиците придобиваха все по-силно сияние. Прот удобно се излегна в плетеното кресло под един арад с месести листа, голямо разклонено дърво, което със своите гъсти листа предлагаше през деня приятна сянка, а в здрача – укритие от притаения наблюдател. Под него Прот щеше да се срещне с интересната си позната, красивата танцьорка Ава, с която се беше договорил за вечерна разходка и разглеждане на забележителностите на нощния живот на времевиците.

Зарадван, той стана. Тя се приближаваше до него покрай големия фонтан.

И Ава също му се зарадва. Непринудено го поздрави, като му махна с ръка, направи няколко по-бързи крачки към него, притисна се в него и погледите им се срещнаха с игривост и жизнерадост, пораждаща думи, които сами се изляха в приятно бърбене.

– Не ми се сърди за вчера. Знам, че вие, чужденците, не обичате да разкривате чувствата си. При нас е точно обратното. Прикриването на чувствата ни е чуждо, не се интересуваме от него.

Прот набръчка чело от нелекото разбиране на това обяснение и под нейния дяволит поглед подхвърли:

– Наистина, малко неприятно е всичко това, ама какво да се прави.

Ава леко му стисна ръката и се притисна в него, така че той можа да я прегърне през рамо. След това се разходиха през парка до увеселителния център, а когато от време на време спираха, Ава му говореше за околните

забележителности, като въодушевено му показваше забавните за нея особености и същевременно разкриваше някои склонности на времевиците.

– Обаче какво най-много ти харесва на теб? – неочаквано се намеси той, докато тя говореше.

– *На мен?*

– Да, трябва да има нещо, което особено да обичаш.

– *Аз?* – Ава отново го погледна любопитно. – *Не знам, зависи от случая. Зависи и от настроението.*

– Каквоооо? – упорстваше Прот.

– *Някога возил ли си се по Езерото на еротичните мечти?*

Смеейки се, той я погледна с прекалено дързък поглед:

– Интересно ли е?

– *Понякога. Не всякога. Зависи* – Ава весело се закикоти.

– Да отидем да видим тазвечерното събитие – предложи той.

А тайнственото «хм» в отговор вече значеше съгласие, и то такова с обещаващо продължение.